

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ledes, at det undgås, at dette kommer til at virke fordyrende på baneanlægget, men også sådan, at der bliver det rette samspil mellem banens stationer og bebyggelsen i banens opland, idet det i denne forbindelse må erindres, at stationernes beliggenhed efter forhandling med alle interesserede parter fastlægges endeligt af kommissionen.

Jeg skal hermed og iøvrigt med henvisning til lovforslagets bemærkninger anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om fortrinsret i høsten for året 1951.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3655; fremsættelsen findes i tidenden sp. 302).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Wittrup: Det foreliggende lovforslag om fortrinsret i høsten er snart en gammel kending, idet en sådan lov er blevet vedtaget år efter år i en lang årrække. Der er så tit fremsat sådanne lovforslag, at jeg egentlig kunne finde anledning til at henstille til den højtærede landbrugsminister at tage under overvejelse, om det ikke var rimeligt at gøre loven permanent. Når det har været ønskelig at fremsætte lovforslag også i sådanne år, som må betegnes som gode landbrugsår, og loven også i sådanne år har været benyttet i ret betydelig udstrækning, så er den jo nødvendig og ønskelig altid.

Det er en lov, om hvilken man vist med rette kan sige, at den er til gavn for adskillige og til skade for ingen. Det er ikke en lov, der kræver tilskud af staten eller på anden måde kræver noget af nogen, men den sikrer — og det er dens hovedformål —, at Danmarks landbrugsjord bliver forsvarligt tilsået. Det kan være vanskeligt også i gode år for adskillige landmænd at skaffe fornødne midler til forsvarlig tilsåning af jorden, og det kan i visse tilfælde, hvor der handies med ejendomme o. lign., forekomme, at det er vanskeligt for en landmand at skaffe sig den fornødne gødning, såsæd, frø o. s. v. Men dette gør

loven muligt for manden, selvom han står uden kontante midler til indkøb deraf, idet han i henhold til loven kan give fortrinsret i høsten. Derved sikrer vi, at jorden bliver tilsået, sådan som brugeren finder det bedst og formålstjenligst, og den, der leverer sædekornet, gødningen eller hvad det nu er, får sikkerhed for, at han får sine penge.

Jeg kan på mit partis vegne på det bedste anbefale lovforslaget til velvillig behandling og hurtig gennemførelse her i tinget.

Villemoes: Da vi i fjor ved denne tid behandlede et tilsvarende lovforslag, spurgte jeg den daværende landbrugsminister, om han måske kunne skaffe oplysning om, i hvor stor udstrækning loven havde været anvendt, hvor stor brug der var gjort af disse høstpantebreve for frø, såsæd, kunstgødning og læggekartofler. Jeg takker den nuværende landbrugsminister, fordi disse oplysninger nu er fremkommet. Det viser sig, at denne lov, som vi nu i en lang årrække har vedtaget tidsbegrænset for et år ad gangen — bortset fra de to år, da vi havde ministeriet Knud Kristensen —, har været benyttet af landmænd, som har trængt dertil, og den er jo, som den foregående ordfører sagde, ikke en lov, som kan være til skade for nogen. Det er i og for sig ingen stor sag, for jeg har indtryk af, at også den landmand, der er fattig, normalt ville kunne få sin jord tilsået, idet han vil kunne få såsæd, læggekartofler og kunstgødning hos venner og naboer. Men i de vanskelige år i 1930erne måtte vi jo have loven, og vi kan heller ikke have noget særligt imod, at lovgivningen fortsættes, når man ved, at den i visse tilfælde endnu kan være til gavn. Det drejer sig altså om 4 000—5 000 landmænd om året i de tre år, der er givet oplysning om, nemlig 1948—50, med andre ord ca. 2 pct. af de danske landbrugere.

Jeg anbefaler på min gruppes vegne lovforslaget til vedtagelse her i tinget, idet jeg ikke har noget ønske om at få noget ændret i det, men jeg skal dog udtale det håb, at færre og færre vil få brug for en sådan lov.

Krarup: Af de bemærkninger, der følger lovforslaget, fremgår det, at der vedblivende